

bevoegd

aan dezelfde tafels waaraan
het er destijds al om spande
waar beslissingen vielen die
je danig uit het lood konden slaan

(je kon aangeschoten naar huis gaan
zoals altijd betekenisloos grijnzend
of blijven en gewoon meelopen
naar een ander huis een ander leven)

werd nu gevraagd wat erger was
rouwen om een levende of een dode
de een zei dit de ander dat
en een derde wierp weer tegen

wij waren bij uitstek bevoegd
om over de kwestie te oordelen
(de vrouw uit dat andere huis en ik)
maar niemand vroeg ons iets

(zie ook het gedicht 'tafels' uit 2014)

dierkje

nog maar pas tevoorschijn
gekropen uit de warme grot
weten we dreiging om ons heen

gevaar loert overal
om hoeken wachten belagers
in struiken telkens
nieuwe dodelijke argumenten

wij zijn wankele wezens
weerloos in de storm
met slechts rede en ordening
om ons staande te houden

zonder dat zijn we
een blinde op de snelweg
een stofje op het oog van een reus
een diertje op de bosgrond

tijdelijke troost biedt
lekker warm wegkruipen
bij een ander diertje

denkelijk

geachte, ik meen
in aanmerking te komen
ik ben namelijk
en ook kan ik

ik heb diverse, er liggen
aanbevelingen ter
en al mijn hele leven
geldt mijn interesse

genoeg jaren nog
denkelijk
statistisch
voor volwassenwording

onder de waterspiegel

ik kon je nog niet denken
in mijn huis jij mij
nog niet aan jouw tafel
we konden nog niet
zorgloos slapen
zachter dromen
eerst moest ik nog
de gevaren in de ogen zien
worden wie ik was
in mijn vroegste weten
dwalen tussen vreemde velden
dichter wonen bij mijn kind
aarden in nieuwe grond
tussen de zeeën
op scheve wegen leren lopen
onder de waterspiegel leven

schijnbeweging

de ene helft wil wegkruipen
zich verstoppen
de andere wil in de zon
tussen de mensen

eenmaal buiten
roept die ene helft voortdurend
nee! ga terug!
gevaar! wegwezen!

waarom jezelf uitleveren
als je ook kunt wachten
tot er iets op je pad komt
tot je tegen iemand op botst

de paar keer dat je een kijkje nam
op bokito avenue
maakte je haastig
en huiverend rechtsomkeert

je wint ook als je wacht
want uiteindelijk gaan ze vanzelf dood
uiteindelijk rest er altijd wel iets
voor de hond in de pot

misschien leek alles
een doorwrocht plan
een weloverwogen initiatief
maar het was een schijnbeweging

hand in hand

elke dag een schone lei
een leven om te bouwen
de demonen van de nacht
verbleken in de ochtend

en kijk dan!
daar gaan ze weer!
de dichter *et son épouse*
hand in hand naar de horizon

ondergronds

je ziet het niet
maar je weet het door
je tijdobsessie, fixatie op details
praten wil je altijd wel
alleen geen wellness-nietes
liefst iets zorgvuldig gescripts

maar de toorn reist rechtlijnig
in onvoorziene voorspelbaarheid
eerst zijwaarts dan naar boven
en de rouw gaat ondergronds
laat je maanden met rust
komt dan weer openbarsten

driehuis

ik weet heel goed tot wie ik spreek
want zo ver weg zal ik nooit meer raken
zo verslaafd wil ik niet meer zijn
al ken ik donders goed
de verlokking van de afgrond
gevoeligen verlangen naar verdoving
en je hoeft alleen maar los te laten
jij lag al jong met een fles wijn
te lezen op de begraafplaats
in deze provincie die ook de mijne is
en leerde je bekommeren om
hen aan wie niemand dacht
zodat er hoewel postuum
toch van hen werd gehouden
je grijpt mij aan terwijl
ik je woorden lees
en bij de data eronder denk
toen was ik dolgelukkig
en toen doodon-
bedankt dat je er was
ik zal aan je denken
als ik naar driehuis ga

alle richtingen

vandaag zijn we geen losers
een jaar geleden in akureyri
en nu hier in santpoort
vieren we alle jaren
die we samen waren
en nog samen zullen zijn

we lopen in de zon
eindeloos ver weg de nacht
met haar onmetelijke seconden
vol vertrouwen
volgen we de borden
alle richtingen

perfect vacuüm

er was een man aan de deur
die mij wees op de luifel
en de kleurovereenkomst
met de vacht van een dier

ik dankte hem voor het inzicht
en deelde mee dat ik op dat moment
helaas niet thuis was
wegens verplichtingen elders

oké, zei hij, stel ik ben een bol
in een perfect vacuüm, wat bent u dan
dat wist ik zo gauw niet
maar mijn gedachten dreven naar

het donkerrode tafelkleed
en mijn moeders microscoop
waardoor ze tuurde naar
een voorgoed verminkt diertje

jubileum

door het jubileum denk je terug
aan de operatietafel waarop je lag
tussen gedaanten in het wit
een rond aantal jaren geleden

smaller was hij dan je kinderbed
waarna slapen tweepersoons werd
zelfs wanneer je alleen was
bleef je koppig aan je eigen kant

de wekelijks verschoonde toekomst
bood een zee van ruimte
lag open voor alles
van liefde tot dood

prooi

'and we shall be changed'

wat zou ik de woorden graag geloven
door handel zo wondermooi verklankt
de bazuin zal schallen
de doden zullen herrijzen
ongeschonden en onsterfelijk
we zullen iedereen terugzien
die we nu moeten missen
en wij zullen veranderd zijn

maar ik weet wel beter
we zullen ten prooi vallen aan
de geduldige erosie van de jaren
de voortwoekerende celdeling
het vuur van de wereldoorlog
of de orkaan van het klimaat
onze atomen zullen desintegreren
en wij zullen sterrenstof zijn

wie zal dan nog weten
hoe je mij ontroerde
hoe je stem klonk
hoe fijn het was
naar je te luisteren
hoeveel ik van je leerde
hoe trots ik op je was
hoe veilig ik me voelde

flashback

alles komt terug
maar de tweede keer
is het niet grappig meer

het is dezelfde tekst
uit dezelfde monden
maar toch volkomen nieuw

de woorden galmen hol
alsof de verkeerde knop is ingedrukt
op de afstandsbediening

en niet voorbereid
op deze surround sound
zitten wij versteend

hoe kunnen we dit alles
hebben gezien en gehoord
zonder het te doorgronden

snijfels

er zijn blikken die je nooit
in ogen zou moeten zien
woorden die zo vlijmen
dat je ziel verdwarrelt
in snijfels en snippers
je gedachten verpulveren
en je alleen nog kunt zeggen
de les is voor vandaag voorbij
volgende keer verder
ga naar huis en wees sterk
buiten zijn de klanken veranderd
de stad baadt in scherp licht
in een geur van schroeiend stof
rijden vrachtwagens af en aan
waartoe al die bedrijvigheid
waartoe alles

adri

adri is opgenomen
en wij blijven achter
het ging echt niet meer

enige weken ervaren we
hoe het is om rond te lopen
en onze gang te gaan

kunnen we ons verheugen
op een veilig huis
vol gezelligheid

kon het maar
altijd zo blijven
maar adri komt terug

leeftijd

vandaag kon ik
mijn vleugels uitspreiden
en je koesteren

op deze leeftijd
waarop men niet wordt geacht
nog zo innig te zijn

waarop de aantallen
doden en gewonden
om ons heen oplopen

(jawel, iedereen gaat dood
maar toch niet ónze vrienden?
toch niet wie onmisbaar is?)

kom, we zetten alle zeilen bij
en de puntjes op de i
maar beslist geen streep eronder

zalen

(1)

ik dwaal door oude zalen
tussen schoonmaakspullen
en vergeten jassen

bijna alles wat ik weet
heb ik hier geleerd
in talloze kleine uurtjes

nu is alles muf en sleets
in gedachten hoor ik de mannen al
die de ramen dicht gaan spijkeren

ik vrees de teksten
op hun aanplakbiljetten
en de bulldozers achter hen

ik vrees de plannen
die al worden uitgebreed
over grand café en multiplex

ik vrees mijn herinneringen
aan de verdampte gezelligheid
in deze lege zalen

(2)

we zaten voor de hoge ramen
terwijl op het plein
de bussen af en aan reden

we dronken bier of wijn
en aten borrelnootjes
uit glazen met lepeltjes

we bespraken
wat we hadden geleerd
over het leven en de liefde

dat we ouder waren geworden
maar nog niet echt oud
en hoe ellendig alles was

toen we pubers waren
en stikjaloers op iedereen
die een stereo had of een vriendin

en dat er nog wel tijd was
voor een volgend glas
en nog wat nootjes

nee

wat zou je graag nee zeggen
als ze vragen

of je weleens iemand
veel pijn hebt gedaan

of je denkt dat je ooit iemand
zou kunnen vermoorden

of je weleens iets doet
omdat je geen nee durft te zeggen

fragiel

straten staan niet op zichzelf
wij maken ze tot wat ze zijn
dragers van talloze routes
oneindig verweven
verspringend verstrikt
geen algoritmes die je
in een exact aantal
zorgvuldig geordende
en genummerde stappen
naar een bestemming voeren
maar ontelbare microscopische stukjes
naar believen inzetbaar
koppelbaar verschuifbaar
een fragiel netwerk over de chaos
voor iedereen net weer anders
zonder ons zouden het maar stenen zijn

eeuwig heden

ik probeer als een hond
de geur van elk moment te snuiven
te peilen hoe de vlag erbij hangt
maar ik ben een late leerling
zijinstromer in een eeuwig heden

de toekomst manifesteert zich
stuurt signalen vooruit
maar ik ben telkens weer verrast
als het tij keert
en de bakens al verzet blijken te zijn

vreemd

ze zeiden ga wat vaker naar buiten
en als je het even niet meer trekt
neem je maar een extra pammetje

je wandelde tien kilometer
de ijsskoude lucht deed je goed
de eenzaamheid niet

op tv waren verontrustende beelden
en er was toch al veel stress
ze vroegen of het tot morgen kon wachten

's morgens dronk je koffie in een buurthuis
de cappuccino smaakte vreemd
je dacht dat het misschien aan jou lag

dringend

die rare man was er weer
ditmaal liet hij mij de keus
ik moest een leeuw temmen
of een groepsreis leiden

hij zei ik ga meteen weg
als u nu blindeloze moed toont
maar ik hield hem aan de praat
met de smoes dat ik alle tijd had

hij wist niet dat ik dringend
een voormalige vriend wilde treffen
op het station van een plaats
waar hij nooit hoopte uit te stappen

daar zou ik hem voorbij lopen
zonder iets te zeggen
maar wel zijn lievelingsliedje fluiten
zodat hij het zou weten

douchegeruis

die ene flard muziek
die je vijftig jaar terugzet
een pijnlijke waarheid
een steek in het hart

die regels die je schreef
aan een gloednieuw bureau
een oud vaal bureau
je had lang een bureau

in douchegeruis hoor je
de zang van je moeder
dan lachte de tortel haar na

als je je afdroogt
rept de radio van oorlog
en west tot zuidwest zes

zoveelste keer

*I don't want no-one cryin' or feelin' sad
or standin' in the rain without their hat
– Chi Coltrane, Go like Elijah*

voor de zoveelste keer
zitten in een zaaltje
luisteren naar woorden
en ontoereikende muziek

condoleren, handen schudden
koffie en gekoelde broodjes
praten om te maskeren
hoe machteloos we zijn

hoe zal het zijn die keer
die ik zelf niet meer meemaak
hopelijk niet te droevig
niet al te regenachtig

nieuwe wijk

het is bitter koud
op de lege vlakte
waar mensen zich houden

van de domme lopen
al met een hoorapparaat
voordat ze doof worden

grijnzen naar een ooi
evaar zijn blij want
er is een kindeke geboren

koffie verkeerd

ze benen voor je uit
glippen tussen struiken door
nemen trapjes met treden tegelijk
je wilt niet zeggen wacht op mij

niet zeggen dat je ze niet ziet
dat je hun woorden niet verstaat
door de rustgevende voorgrondmuziek
dat je liever naar huis wilt

je zit nu eenmaal in dit schuitje
en je vindt niet zomaar anderen
die bereid zijn samen met jou
een mistig labyrnt in te gaan

wel vraag je je onderhand af
wat de zin is van dit alles
of één heerlijk kopje koffie
opweegt tegen uren stress

niet om het een of ander

om mijn hoofd een strakke band
in mijn keel een prop
die opwellende woorden terugdwingt
de lucht is vreemd rose
regen verzamelt zich aan de horizon
op het nieuws hebben ze het over
ongerustheid onder deskundigen
spreken met meel in de mond
we drinken koffie bij lamplicht
bespreken ethische dilemma's
in weekendbijlagen
het hondje waakt bij het kattenluik
de thermometer geeft niet aan wat wij willen
de barometer moet al jaren gerepareerd
ik ben vergeten waar mijn boek over ging
buiten huilt de wind
niet om het een of ander
maar om alles

west-frieslandsingel

met mijn vader liep ik langs
de watertoren met zijn platte hoed
later vertelde hij het verhaal
van de dronkenmanstoren
met de zes wijzerplaten
en op de west-frieslandsingel
waar ik vluchtig terugdacht
aan een andere singel
elders in west-friesland
viel ineens iets op zijn plaats
iets kleins en onbeduidends
een bron van grote vreugde
dat ik al zo jong leerde
met woorden iets uit niets
te maken te schuiven
tot het klopt en tot rust komt
dat hij mij dat geschenk gaf
die torens en die woorden
daar op de west-frieslandsingel
was alles heel even volmaakt

devies

dat je wakker schrikt
de zin probeert af te maken
die je als laatste droomde
dat je altijd dacht dat het volstond
je tuin te verzorgen
te genieten van je vrouw
blij te zijn met je kind
er te zijn als het nodig was
te helpen waar je kon
dat er onheilspellende geluiden klinken
aan de andere kant van het tuinhek
dat je kind in de politiek zit
je vrouw ongerust wordt
dat het lang geleden is
dat je je draai wist te vinden
overal op de grond
stukjes van een half complete puzzel
en alweer een nieuwe dag
je moet wat
dus grijp je naar
het beproefde recept
het oude devies
begin ergens

kijk

kijk
dieren nemen onze plaats in
planten breken het plaveisel

kijk
vogels bouwen nesten
en de prunus bloeit

de straten zijn leeg
auto's roesten weg
huizen verkrotten

het recht krijgt zijn loop
de natuur haar zin
de mens zijn loon

melaats

dit is geen leedvermaak
geen donderpreek
of onheilsprofetie

en zeker geen grap
met zoveel zieken
en doden zo dichtbij

een simpel virus
heeft ons klein gekregen
angst gezaaid in ons hart

ons tot melaatsen gemaakt
die schichtig uitwijken voor elkaar
en via camera's communiceren

kleine kinderen
die niet buiten mogen spelen
en huilen op hun kamer

noodzaak

ik moet wel schrijven –
mijn gedachten zitten bleekjes
onder dekentjes in de zon
mijn oren geprikt op geteerde planken
mijn geërgerde passen
weergalmen in vierkante gangen
mijn toekomst wappert
in snippers op de wind
die de droogmolen doet zingen
wat in het vat zat is verzuurd
vrienden voeren geplet
tweedimensionale gesprekken
het latwerk van mijn dagen
oogt verweerd en aangetast
op de polderweg zwoegt mijn fiets
ondraaglijk steil het asfalt
bejaarden flitsen me voorbij
met snerpande elektromotoren
de stip op de horizon
ligt buiten mijn gezichtsveld
ik moet wel schrijven –
ik kan niets anders

gedoodverfd

ams was altijd de iata-code
van de luchthaven schiphol
nu staat die afkorting
zoals bekend veeleer voor
anderhalvemetersamenleving

da's heel veel punten bij scrabble
zei een vriend dan vroeger steevast
altijd bij woorden die bij lange na
niet op het scrabblebord pasten
ik heb nooit gevraagd of hij dat wist

en dat dat nu niet meer kan
is mijn eigen stomme schuld
met mijn narratief parlando
heb ik mezelf zo weer feilloos
in de verste hoek geverfd

vele namen

hecht niet aan spullen of plekken
hoe vermeend cruciaal
of betekenisrijk ook
wat vanzelf op je pad komt
is meer dan genoeg

geef je huis geen naam
maar je geliefde vele namen
en neem ze allemaal mee
als je ergens heen gaat
al is het maar een blokje om

context

je vond de wereld raar
er niet beter op geworden
je had je angst te woord gestaan
maar daar was je klaar mee

je klauterde alle trappen op
en bouwde je eigen torenkamer
in je nest omringd door knuffels
was je veilig en verzorgd

op oude foto's de momenten
onmogelijk te doorgronden
zonder de context
die alleen jij kent

pionen

en weer die pionen
dat rek met drogend wasgoed
ze schijnen erbij te horen
achtervolgen me waar ik ga

ik heb ze in een droom gezien
en lang geprobeerd ze te vinden
met alleen die paar gegevens
zonder kaart of kompas

bij toeval zag ik die tuin
met dat zonovergoten terras
verheugd herkende ik alles
al was ik er nooit geweest

nu is het misschien weer anders
het begin van een nieuw normaal
maar toch altijd weer die pionen
en dat droogrek op het terras

hart

niet meer midden in mijn leven
en toch dat donkere bos
vol onvolmaakte reparaties
en onheilspellende diagnoses

in allang weer andere vertrekken
zwijgt de perfecte muziek
de stilte schiet tekort
de oren misbaren

en och ja mijn hart
daar zijn stukjes af
en er zitten krassen op
zoals bij iedereen

ja hoor goed
met jou?
mooi zo
houwen zo!

gedragen

het is helemaal niet voorbij
want je wordt opgeroepen
om het gesprek voort te zetten
weliswaar is het op dat moment nacht
maar je vergeet niet dat
aan de andere kant de zon schijnt
dat er ergens een dag gloort
waarop je tot je verbazing merkt
dat het virtuele leven dat je leidde
opeens weer wortelt in de fysieke wereld
je ontdekt nieuwe wegen
en niet in overdrachtelijke zin
hun tastbaar oppervlak draagt je voort
je voelt de wind weer op je gezicht
spoedt je naar de afgesproken plek
ketent je fiets ergens stevig vast
zit weer oog in oog te discussiëren
innemende obers brengen koffie
om je heen keuvelt men kalmpjes
aan de overkant verkopen biologische mensen
producten met een beperking
alles is van zuurstof beziel
en onmiskenbaar driedimensionaal
al zijn er talloze aspecten die je mist
maar voor even deert dat niet

blijf vertellen

je kunt zeggen dit
verklaren dat
stipuleren zus
en jeremiëren zo
misschien zit daar zelfs wat in
maar blijf niet hangen in verledens
ontzag voor plekken
klachten dat het zo gelopen is
je bent nu hier dus kennelijk
wilde kon of durfde je niet anders

blijf vertellen
van de lunch met taartjes
de gele vla na het ziekenhuis
de nieuwjaarsochtenden
van het snorrende kachelkje
en de tochten over de dijk
de zomers in de tuin
voordat alles veranderde
van de drank en de ongein
de reu olga en het konijn roosendaal

gedragen (reprise)

waarom ontbreken er stukken
aan de herinnering
waarom onthoud je wel de sluis
maar niet de lange weg
waarom de rotonde
en niet het lintdorp
waarom maken wegen bochten
die de mentale kaart verstoren
waarom draaien oude molens
tegen de klok in
waarom draait vriendschap
meer dan wederzijds belang
waarom wordt de blik getrokken
door retrofuturistisch lelijk
waarom ontmoeten we elkaar
halverwege de immensiteit
waarom verbeelden we ons
die te doorgronden
waarom gaat het fietspad
aan de linkerkant verder
waarom zie je op de terugweg
heel andere dingen

multilokaal

ooit woonde ik achter een station
daar dacht ik vaak terug
aan een huisje aan een singelgracht
waarvan de bewoners niet meer bestaan
ook in een dorp op het platteland
bloeide iets op dat is verdord
evenals een multilokale liefde
die gedijde in stadswoningen
die ontoegankelijk werden
contacten verwaterden
en huizen volgden elkaar op
de nummers vormen een reeks
die associaties oproept o.a.
geboortjaar en geestelijke leeftijd
als je op details gaat letten
is het allemaal te toevallig
maar wat voorbeschikt lijkt
is gedoemd te verdampen
zoveel is onderhand wel zeker
dus laat ik het erop houden
dat ik nu hier ben en wil zijn

zomerwind

laten we weer jong worden
klimmen op een duin
spelen in een zandkuil

laten we ontdekken
wat voorbij de heuvels ligt
als was het de eerste keer

laten we naar zee lopen
naar schuimkoppen
in een vliegende storm

laten we zoeken
naar een plek
waar het veilig voelt

en weer bedeesd worden
verlegen strelen
gordijnen in zomerwind

muur

ik heb hem gevonden pa
de muur om tegenaan te lopen
je had gelijk maar vergeef me
het verlangen was te groot
de illusie te realistisch
ik beseftte niet waarom je
deed wat je deed
zei wat je zei
nam je pijn niet waar
alleen je woorden
die ik bespote
want het waren oude frasen
belegen zegswijzen
die me kwetsten
en afstootten
ik ontstak in woede
en vertrok
net als jij ooit
kriskras crossend
op zoek naar beschutting
alle muren
moeiteloos ontwijkend

ik zag

eerst zat ik nog op de vloer
bij de pick-up te kijken naar
de platenhoes met het kerkraam
toen gingen we opeens op reis

we liepen de stationstrap op
mijn ouders met elk een koffer
ik zag de kwartskristallen
glinsteren in de grijze treden

op een zondagmorgen in bremen
nam een man begin jaren zestig
met een bandrecorder op de vensterbank
het gebeier van de klokken op

nooit meer

we hadden het over
aftakelende ouders
en kwaaltjes die vervelend waren
maar wel zouden wennen

we hadden het over
hoe het hier was en hoe daar
of de partners het goed maakten
en over corona natuurlijk

toen ging het opeens over
operatie revalidatie
terugslag herstel en houd moed
en daarna niets meer

zal nooit meer
is niet te bevatten
als was altijd
zo dichtbij is

noord-holland

deze middenpositie
zo afzijdig
op afstand
en toch verbonden

dit vreemd vertrouwd landschap
door mensen gevormd
maar op een rare manier
met een eigen verleden

die kust waar ik liep
bloemendaal bergen
petten huisduinen
en heel texel rond

dat lieve oude stadje
ooit aan de zuiderzee
en nu niet eens meer
aan het ijsselmeer

ik heb het hervonden
ben teruggekeerd
naar de plek
waar het begon

perspectief

begin en eind zijn hetzelfde
de boog en het perspectief
alleen net de andere kant op
beide zijn me even lief

de kat ligt op zijn kleedje
een gedicht staat in de verf
de koffiemok warmt de handen
die dierbare met die scherf

op dakpannen ruist regen
banden sissen voorbij
de oranje bak staat buiten
hier binnen zitten wij

gewapend glas

mijn tweelingbroer
die nooit tot leven kwam
was goed in wiskunde

mijn hele jeugd woonde hij
op de stoffige zolder
ik dacht vaak aan hem

hij vloog zich te pletter
tegen gewapend glas
daarna werd het stil

gelukkig hadden we
boeken uit de bibliotheek
die ik hem voorlas

poezen die ons kalmeerden
met zachte warmte
en rustige ademhaling

we gingen verder
ieder ons weegs
soms kwam hij 's nachts

dan legde hij me dingen uit
rekentrucjes en bewijzen
die ik 's ochtends niet meer wist

we probeerden beiden
ieder van een kant
onze ouders te bereiken

we snapten niet
waarom het nooit lukte
vanwaar dat gewapende glas

trots en opgetogen
na elke nieuwe ontdekking
knalden we ertegenaan

voortschrijdend inzicht

ik dacht altijd dat
ik nergens thuishoorde
als ik ergens anders moest zijn
reisde ik er immers zo naartoe

ik dacht altijd dat
je je maar beter niet kon hechten
want je raakte alles toch weer kwijt
en ik had trouwens niemand nodig

ik dacht altijd dat
als ze op de radio zongen van
ik kan niet zonder jou
dat dat overdrachtelijk bedoeld was

in memoriam d.

ik was geschokt maar jij zei
ja verdomme, zonder humor
ga ik net zo lief dood

en nu het zover is
probeer ik te leven
naar dat devies

maar het is hachelijk
in tijden waarin grappen
dodelijk kunnen zijn

overal zijn muren
en checkpoint charlies
de stasi zit in ons

tot de proef op de som
weet je niet wat je bent
held of lafbek

steenworp

de essentie van deze reis is
dat je de weg terug niet weet

de straten zijn opgebroken
de stenen liggen op hopen

de route die je kende is verdampt
de metro rijdt niet meer

de vriendelijke mevrouw die je hielp
is onvindbaar in het labirint

de woorden blijken van nabij gezien
geschreven in een ondoorgrondelijk alfabet

aan jou de taak te ontraadselen
wat je naar dit plein heeft gevoerd

waarom je dacht dat hier
de antwoorden zouden liggen

en vanwaar het gevoel dat je
onmetelijk ver van huis bent

terwijl je zeker weet dat deze stad
slechts op een steenworp ligt

amen

in gedachten kun je overal heen
zelfs als je gevangenzit
net zoals je in bed met gesloten ogen
je hele huis kunt oproepen

of in de satellite view
weer kunt zien waar je was
op die ene straathoek
op dat cruciale moment

en ook hoe kwetsbaar
hoe sterfelijk je altijd was
maar verdomd
je bent er nog

sterker nog
er zijn er twee en jullie zijn
op zoek naar verbinding
op diverse plaatsen aan elkaar geknocht

en dan is je broer er ook nog
die weer eens komt uitleggen
hoe je worteltrekt
zonder rekenmachine

maar als je vraagt
hoe je moet liefhebben
haalt hij zijn schouders op
daar gaat hij niet over

wel zegt hij
achteromkijkend
nog gauw even
amen betekent zo zij het